

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **O. B. E. B.**, nar. ..., státní příslušnost Nigerijská federativní republika, naposledy PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem AK se sídlem v Praze 2, Vinohradská 22, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, čj. OAM-1019/ZA-ZA12-ZA15-2016

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 26. 4. 2017 o nepřipustnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Třetím výrokem žalovaný rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady), je Italská republika.

Žalobkyně namítala v žalobě nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu, v její věci nebyl spolehlivě zjištěn stav věci, rozhodnutí není řádně odůvodněno. Rozhodnutí spatřuje nepřezkoumatelným z nedostatku důvodů, je namítáno porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně namítá, že není dostatečně definována její osoba dle § 18 odst. 2 správního řádu, tím, že napadené rozhodnutí neobsahuje potřebné údaje, je porušen § 68 odst. 2 správního řádu. Při zjišťování věci došlo k porušení § 3 tohoto právního předpisu. Řízení bylo nepřípustně zastaveno, žalovaný tak zbavil žalobkyni možnosti bránit se proti meritornímu rozhodnutí o věci a možnosti vyčkat rozhodnutí soudu, aniž by musela žádat o přiznání odkladného účinku. Dále byl porušen čl. 17 Nařízení, resp., žalovaný se jím vůbec nezabýval. Toto ustanovení přitom dává každému členskému státu možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených Nařízením není příslušný. Žalobkyně tak postrádá minimálně úvahu, odůvodňující, proč žalovaný nevyužil své diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17, když měl veškeré údaje o jejím rodinném životě a pokud by je považoval za nedostatečné, mohl provést doplňující pohovor. V neposlední řadě měl jistě správní orgán alespoň obecně posoudit osobní situaci žalobkyně na základě pravidla non-refoulement, jeho posouzení možného přesunu žalobkyně do Itálie je nedostatečné a situace v tomto státě nebyla dostatečně zkoumána. V tomto směru poukazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Praze čj. 49 Az 90/2015, pojednávající o nutnosti správního orgánu vypořádat se s otázkou, zda s ohledem na čl. 3 odst. 2 věta druhá Nařízení Evropského parlamentu a Rady je přemístění žalobce do určeného státu jako příslušného možné, a ohledně rozsahu přezkumu pak soud musí přihlížet nejen k vnitrostátní právní úpravě, ale též k požadavkům cit. Nařízení, do něhož byly promítnuty právě požadavky a kritéria, která musí daná země splňovat za účelem bezpečnosti a dodržení základních lidských práv. V dalším poukazuje žalobkyně na znění čl. 3 odst. 2 Nařízení, do něhož byly promítnuty právě závěry o nutném zkoumání situace ve státě, kam má být žadatel o mezinárodní ochranu přemístěn a v této souvislosti poukazuje na nedostatky azylového řízení v Itálii, která je zavalena přílivem uprchlíků, a základní azylové systémy řádně nefungují. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 16. 6. 2017 žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami žalobkyně, které neprokazují, že by došlo k porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, zákona o azylu či Dublinského nařízení, odkazuje na výpověď žalobkyně a obsah správního spisu. Žalobkyně mu sdělila, že na území Itálie přicestovala nelegálně z Libye, tam zůstat nechtěla, proto odjela do ČR. V průběhu správního řízení správní orgán řádně zkoumal, zda je či není ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobkyně, konkrétně čl. 3 odst. 2 a čl. 7, skutkový stav zjistil dostatečně. Za dostatečnou pak považuje výrokovou část rozhodnutí i konkretizaci osoby žalobkyně. V případě žalobkyně nebylo shledáno možné uplatnění Dublinského nařízení a s tím spojené posouzení její žádosti Českou republikou, byl uplatněn čl. 13 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně překročila nelegálně hranice schengenského prostoru v Italské republice a byla zde registrována na základě sejmutí otisků prstů. Na území Itálie vystupovala jako nezletilá, čímž si chtěla zajistit lepší podmínky pro pobyt, toto považuje žalovaný za účelové jednání. Na základě lékařských vyšetření v ČR bylo zjištěno, že žalobkyně nezletilá není. Italská republika uznala dne 3. 4. 2017 svou příslušnost k posouzení

žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenované. Diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17 Nařízení je tzv. doložkou svrchovanosti, zachovávající členskému státu pravomoc k výkonu práva posoudit žádost o mezinárodní ochranu nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií Dublinského nařízení. Na aplikaci tohoto článku není právní nárok, nejedná se o povinnost státu a tento závěr plyne např. z rozhodnutí KS Praha čj. 49 Az 18/2015 z 6. 3. 2015, s tím, že konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V situaci, kdy toto ustanovení stát nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost v rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Žalovaný k námitce nedostatečného zjištění azylových podmínek v Itálii uvádí, že v souladu s cit. Nařízením je Italská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný shromáždil veškeré informace, týkající se tamního azylového systému a tyto jsou součástí spisového materiálu. V rozhodnutí na str. 3 a 4 žalovaný veškeré skutečnosti uvádí, námitku proto považuje za nedůvodnou a připomíná, že žalobkyně sama kvalitu italského azylového systému nezpochybnila a možný návrat do Itálie nevyloučila. Dne 27. 4. 2017 svévolně opustila Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí. Z uvedených důvodů pak žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žalovanému údaje k své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 12. 2016, kdy uvedla, že žila v Beninu, je státním občanem Nigerijské federativní republiky, cestovní doklad nikdy nevlastnila, je národnosti Edo. Jejím vyznáním je evangelické křesťanství, nikdy nebyla politicky organizována. Je svobodná. Asi před 4 měsíci jela autem do Kano, následně do Libye, kde setrvala asi tři měsíce. Potom odplula do Itálie, tam byla asi tři týdny a autem odjela do ČR. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že nemá kde být. Téhož dne pak v rámci pohovoru žalobkyně uvedla, že Dublinské nařízení nečetla, do ČR přijela, protože v Libyi se seznámila s jednou dívkou, která jí řekla, že má v ČR bratra, ta dívka je v Libyi. Žalobkyně neví, kde žije její bratr, ale pobývá prý v ČR. V Itálii nechtěla zůstat, proto přijela sem, doklady nemá. Psát umí, chodila do šesté třídy. Nigérii opustila, protože její otec je mrtvý, matka žije ve vesnici a žalobkyně žila u babičky, která nemá nohu. Aby se žalobkyně najedla, potřebuje peníze a ty nemá, proto pracovala jako kadeřnice. Její kamarádka jí řekla, že jí pomůže, odvezla ji do Libye a odtud jela do Itálie. Za cestu zaplatila 10 tisíc Nairo, zbytek zaplatila kamarádka. Do Zastávky žalobkyni přivezl černý muž, kterého poprosila, aby ji dovezl do ČR, nic za to nechtěl. V Itálii bydlela tři týdny v táboře, pak odešla do velkého domu, kde žilo hodně lidí. Tam šla proto, že chtěla odjet do ČR. Problémy s italskými orgány žádné neměla, v ČR by chtěla pracovat jako kadeřnice. Nemá žádný důvod, pro který by se nemohla vrátit zpět do Itálie. V ČR se jí líbí. Vzali jí otisky prstů, dávali jí jídlo a oblečení. Podstoupila lékařskou prohlídku. Do ČR cestovala ve čtyřech malém černém autem, jel řidič, žalobkyně a dvě ženy, které kdesi vystoupily. Teta žalobkyně žije ve Španělsku, ale neví, od kdy, žalobkyni nezvala. Součástí správního spisu je Dublinský dokument, z něhož vyplývá pobyt žalobkyně v Italské republice, informace OAMP o azylovém systému v Itálii.

Dne 2. 6. 2017 krajský soud vyhověl usnesením žádosti žalobkyně o přiznání odkladného účinku žalobě, neboť žalobkyně argumentovala žádostí o osobní účast při jednání soudu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jejím případě aplikovat.**

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové

její rodiny, požívající mezinárodní ochrany, a proto na ni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.**

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové její rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobkyni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci žalobkyně, proto v jejím případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

V dalším pak žalovaný v cit. rozhodnutí ze dne 26. 4. 2017 odkazuje na čl. 12, kde v odst. 1 stojí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Ustanovení dále upravuje postup v případě držitele víza, žalobkyně není držitelkou platného povolení k pobytu jiného členského státu EU, toto kritérium tedy na její věci aplikovat nelze.

Podle čl. 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou sezonech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo. Podle čl. 13 odst. 2, pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný podle odst. 1 tohoto článku a pokud je na základě přímých nebo nepřímých

důkazů popsaných ve dvou seznamech (viz výše) zjištěno, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Správní orgán zjistil, že žadatelka překročila nedovoleným způsobem hranice Italské republiky jako členského státu třetí země, toto plyne ze shody otisků prstů, které byly žadatelce sejmuty souladně s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 a poslány do systému EURODAC. Ze záznamů o výsledku porovnání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žadatelka překročila hranice v Italské republice nelegálním způsobem dne 24. 10. 2016 v Trapani, je tedy nutné aplikovat toto kritérium.

Žalovaný pak připomněl znění čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle něhož je členský stát, příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení, povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tedy, v daném případě je tak Italská republika povinna žalobkyni přijmout zpět na své území a její žádost posoudit.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na to, že v dané věci lze z výše uvedených důvodů a skutečností aplikovat čl. 13 nařízení, je státem, příslušným pro věcné projednání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany Italská republika, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dne 2. 12. 2016 dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat, a Italská republika žádost zamítla, s tím, že je žalobkyně vedena jako nezletilá bez doprovodu (nar. 27. 11. 1999). Poté vyžádal správní orgán zajištění stanovení věku od zdravotnického střediska Příjímacího střediska Zastávka a dle lékařské zprávy Nemocnice Ivančice ze dne 12. 12. 2016 je kostní vývoj žalobkyně dokončen a věk je stanoven na 18 let a výše. Samotná žadatelka pak se v ČR prezentuje jako zletilá. Žalovaný následně požádal o odpověď na toto sdělení a Italská republika se následně dne 3. 4. 2017 vyjádřila k své příslušnosti na posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany kladně.

Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán postupoval, dle přesvědčení soudu, zcela v souladu s dřívějším rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je*

povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Italská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu meritorně. K případným systematickým nedostatkům azylového řízení v Italské republice žalovaný dále uvedl, že mu není známo, že by bylo ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, Evropského soudního dvora či jednotlivými výkonnými orgány EU vydáno závazné rozhodnutí pro členské státy EU či Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně takové nedostatky deklarovalo. Poukázal na rozsudek ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) ze dne 4. 11. 2014, který zakázal transfer afghánské rodiny do Itálie, s odůvodněním, že Švýcarsko si nezajistilo od italských orgánů dostatečné záruky, že bude zachována celistvost rodiny a zejména nezletilým dětem budou zaručeny dostatečné podmínky přijetí péče. To však není případ žalobkyně, tato není nezletilou osobou, ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována. K případnému zdržení transferů do Itálie nevydal žádné stanovisko ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, žalovaný si obstaral jeho poslední vyjádření k situaci v Itálii – viz jeho doporučení z července 2013, toto hovoří o zlepšení tamní situace oproti posledním letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tak z hlediska kvality vedení těchto řízení. Přitom např. k Řecku doporučení zdržení se transferů vydáno bylo, právě s ohledem na nepřehlednou aktuální situaci v této zemi. Žalobkyně se může s případnými problémy obrátit na italské policejní nebo jiné státní orgány.

Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobkyně neposkytla žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Italské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů, které by znamenaly azylově relevantní riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Země dodržuje právní předpisy a lidská práva, je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, dohlížejícím na dodržování těchto práv. Italská republika je rovněž považována za bezpečnou zem původu. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. V napadeném rozhodnutí žalovaný citoval souhrnnou zprávu o Italské republice od ECRE (European Council on Refugees and Exiles), vydanou v prosinci 2015, obsahující aktuální data za období leden až listopad 2015, kdy celkový počet žadatelů o azyl dosáhl cca 59 tisíc, zpráva popisuje propracované azylové řízení, zahrnující jak posuzovací fázi, tak i možnost přezkumného soudního řízení. Italská republika stíhá posuzovat individuální případy žadatelů o mezinárodní ochranu, je i zřejmé, že občané Nigerijské federativní republiky patří mezi nejčastější poživatele mezinárodní ochrany, a to jak ve formě uděleného azylu, tak i doplňkových a humanitárních ochran. Správní orgán dále uvedl, že zpracoval zprávu o Azylovém systému Italské republiky ze dne 2. prosince 2016, obsahující další

aktuální informace, je zde přiblížen postup azylové procedury po přijetí žadatelů v rámci tzv. dublinských transferů. Žalobkyně sama v průběhu správního řízení nesdělila žádný moment, na základě kterého by bylo možné se domnívat, že tamní orgány vůči ní nepostupovaly seriózně a řádně, naopak, uvedla, že dostávala stravu, oblečení, byla vyšetřena u lékaře a z tábora odešla dobrovolně do „velkého domu“, kde se o ni starali jiné lidé a bylo jich tam mnoho, a to proto, že chtěla odjet do ČR. Takové sdělení zcela jistě nemůže sloužit správnímu orgánu k úvaze, že s azylovým ubytováním a starostlivostí v Itálii žalobkyně nebyla z jakéhokoliv důvodu nespokojená.

Námítky žalobkyně pak směřovaly proti tomu, že napadené rozhodnutí je neurčité a nedostatečně nedefinuje žalobce, takové nedostatky však krajský soud v napadeném rozhodnutí nespasil. Žalobkyně je zde definována svým jménem a příjmením, datem narození a státní příslušností, nehledě na evidenční číslo v azylovém procesu. Taková definice je pro vedení tohoto řízení zcela dostatečná. Záměna osoby tak, dle přesvědčení soudu, není v daném případě možná. K námitce neseznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a námitka o nedostatečném odůvodnění neaplikace čl. 17 Dublinského nařízení je podle přesvědčení soudu vcelku vyčerpávajícím způsobem vyargumentována vyjádřením žalovaného, viz výše, k němuž se soud zásadním způsobem přiklání. Konstatuje, že rozsudek, vydaný KS v Praze, čj. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015 mj. výstižně uvádí, že „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ust. čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou“. Soud je pak přesvědčen, že zejména argumentace k poslední citované je jistě uváděna spíše účelově, neboť právní podstata tohoto ustanovení je jasná, jakož i dřívější judikatura, jak uvedena výše. Pokud pak je v žalobě využita příměra Maďarska co do nemožnosti návratu žalobkyně do Itálie, je tato argumentace zcela nepřiměřená a nesprávná. Krajský soud v Hradci Králové po projednání a přezkoumání věci neshledal žádný nesoulad napadeného rozhodnutí se správním řádem, Dublinským nařízením, který by mohl vést k závěru o nezákonnosti či zásadnější nesprávnosti vydaného rozhodnutí žalovaného ve věci. Žalobkyně byla poučena o povinnosti uvádět pravdivé údaje, byla seznámena s přímo aplikovatelným Dublinským nařízením, o němž prohlásila, že ho nečetla, což je jistě její právo, soud tedy nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobkyní, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí a po přezkoumání

věci dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. Krajský soud rozhodl o vyhovění žádosti žalobkyně o odkladném účinku žaloby, neboť se hodlala osobně účastnit jednání soudu, toho však nakonec nevyužila, a ze zprávy žalovaného naopak vyplývá, že PoS v Kostelci nad Orlicí svévolně dne 27. 4. 2017 opustila. Soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu z výše uvedených důvodů zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. červenec 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.